

Na planetu Uran

Letěli dlouho a dlouho a čím dál víc na ně doléhal mrazivý chlad. Evelína si všimla, jak se Světlanka s Černínkem tetelí zimou. Zastavila a řekla: „Oblečte si čepice, šály a rukavice, co máte od Jupiterek!“ Počkala, až se obléknou, a vyrazila zase jako o závod.

Mléčná dráha byla čím dál ledovatější, a tak se na ni kometa občas položila, sklouzla se dolů, vyjela nahoru a zase dolů a nahoru jako na horské dráze. Světlanka i Černínek výskali radostí a drželi se Evelíny jako klíšata.

Potom v dálce zahlédli svítící kouli a zanedlouho už je vítala další z planet, které obíhají kolem Sluníčka, planeta Uran. Prolétli prstencem z ledových par a uviděli planetu celou pokrytou nekonečnými závěsemi sněhu. Teď byli Světlanka i Černínek dvojnásob rádi, že mají od Jupiterek správnou zimní výbavu.

Pomalu dosedli na sněhovou pláň a hned se kolem nich vyrojili tři sněhuláci. „Hej, vy tam, pojďte si s námi hrát,“ volali a házeli po nich ledovými koulemi.

„Nechci, je mi zima,“ řekla Světlanka a zachumlala se do teplé šály až po uši. Kometa Evelína se ke koulovačce taky moc neměla, zato Černínek hned sbíral ledové koule a házel je zpátky po sněhulácích. Tahle hra se mu moc líbila.

Jenže pak se do něj sněhuláci trefili – a rázem bylo po radosti.

„Au, au, to bolí, nechte toho!“ zlobil se Černínek a přestal házet. Ale Sněhuláci nepřestali. Trefovali se mu tu do zad, tu do břicha a dokonce i do hlavy. Černínek jen uhýbal a plačtivě prosil: „Už dost, už dost!“

Světlanka s kometou se na to nemohly dívat. „Přestaňte!“ volaly na sněhuláky. Ale ti byli tak rozdovádění, že je ani neslyšeli. Stoupli si kolem Černínka a začali ledové koule skládat jednu na druhou.

Ve chvílce byl Černínek uvězněn v ledové věži. „Pomóc! Pomóc!“ volal zoufale.

Světlanku rázem přešla trpělivost. „No počkejte, uličníci!“ křikla na sněhuláky. Rychle rozfoukala plamínek v lucerně a tu přistrčila prvnímu sněhulákovi pod nos. Pak druhému a třetímu. „Au, au, to pálí, to bolí,“ volali poděšeně a rozprchli se na všechny strany.

Světlanka zavelela: „Všichni zpátky! Okamžitě rozbourejte tu věž nebo z vás udělám tři louže vody!“ Sněhuláci se lekli a rychle zbourali ledové vězení. Černínek celý zmrzlý a uplakaný vyběhl ven.

„Už si s vámi nechci hrát,“ řekl plačtivě sněhulákům.

Přitulil se k Evelíně a žadonil: „Poletme pryč.“

A tak si kometa načechrala svůj zářivý chvost a za chvíli už stoupali vzhůru k Mléčné dráze.

Sněhuláci za nimi koukali celí vyjevení. Vůbec ničemu nerozuměli. Chtěli si jen hrát a málem z nich zbyly tři louže vody.

Vyděšený Černínek se po chvíli uklidnil a řekl: „Tentokrát jste pomohly zase vy mně. Jsem rád, že mám takové kamarády.“

Kometa Evelína se ohlédla a utrousila: „Teď nechte řečí a připravte se na nejhorší. Čeká nás planeta Neptun. Kdo ví, co zažijeme tam.“